

Sütő Csaba András AIR

ki látott engem csak vagyok de nem vagyok látható, se fogható, se tapintható, épp csak itt, illanón, jelen, jelen sóhajt a száj és a szándék rándul közbe és a szándék rándul elém és mögém és közém

ujjakkal mozdulok lusta hullám felkavaró ódon örvény önti belém keskeny sérvét, örvény, tartamban fenekedem, mintha amőba vagyok, alakként amorf, az én kezem nem kéz és mozdulnom sem lehet, nem is kell, más törvények hajlítanak

addig terjedek és még tovább, testemből a délibáb fog önmagával kezet; a remegő, fullasztó, a karcos, a hideg, a hideg, a jéghideg; de csak vagyok, s nem reszketek.

mormogás és morotvák között, pusztán a szél, erdőn a lombkoncert, de néma az én szám, az én szám nem beszél, hozzá nem fűz, nem betűz, nem kerek, nem rés, nem zárt a szám, mert nincsen; a tettek és a tárgyak: határait ezek; a levél háta és a felhő, a villanás futása; eleje és vége úgy nincs, ahogy nekem de határom nem csillagos, előbb adom, alább terpeszkedem; a levegő vagyok, magától értetődő és nem látható.

Balogh István Péter: Naposzó

locska hangok rezegnek fel madár árnya hussan, kilátást nem takarok, a kontúr rajzát bízom másra – nem fajomra –, mert nem lehet

voltam, vagyok s leszek: ifjú, férfi, és öreg; kor engem ért el, haladt át s hagyott parlagon. jó a hús magány; s jók a forró éjszakák, mert kívülem esik; s tőlem zuhog, a levegő ég, nem a dübörgő föld vagyok.

Könnyű és kecses, lábakkal nem lépő, életben gazdag, présbeszorult, elhasznált, megújuló; amint épülő, úgy pusztuló: állandó lég. Minden csak tőlem, miattam látható; élet és élet ura vagyok, elfogyni nem tudok, nem akarok: változom és változhatok. Akarok. Akarok, ha nem akarok (levegő vagyok), akarhat bármi; akarhat ha képp kényéből kényelem ér.

Új a kény, sovány a kedv, keszeg pikkelyén húzom testem, körvonal se írja le, se tartomány, szivárványok hajába túrok s egy-két gizgast lengek körül;

kontinensen, másikon, poharat töltök, folyosót, hempergő zacskót, érv, érdek nélkül és kényszer nélkül, a lábatlan szabadság vagyok:

több mint tér, több mint mora (elrepül felettük az idő vasfoga); alattam van, mellettem, felettem, bennem; számomra nincs, részemre nem hajlik, térfelemre nem esik, s idő eszi, nem én, a mérhetetlen; a kényszerrel mért tarthatatlan röpteti s gyarló képzelet képzeli hogy elért

noha mintha molekulák lennének páncélja alatt [FE₂O₃] a rozsdá lesben áll toccsan a sebben; ezt a hangot kapja, az ki hallja, nem én, én csak a postás vagyok, az vagyok, bár nem akarok, táskán bőrszíjlifegés, a karszj alá szorulva, a kormány csővázában arénázva

a ronda madárijesztőt nem szánom, nem szeretem; gúnytalan nyúlok el a kéken, seregélyek fekszenek belém, kiáltás tölt ki, béke és háború piszkít belém; határolni nincs esély, aki épp, az rúg belém, a hülyék engem tapogatnak, szülész-orvosok kényszerítenek, nyelőcsövet bizsergetek, felkarcolok, megégetek, simogatva ölelek körbe, rendre önkénynek állok, kollektív engedelem,

én; elsőül én megyek s utolszor én távozom (akkor, úgymond, a testet elhagyom) mintha bennük élnem kellene, pedig vállam se rándul, szemem se csippent, míg elhibbannak, akár a tűz, s én az vagyok, mi lenni akartatott: táplálók és táplálkozom.

Nem csalok s nem csalatkozom. Magam csalnám néha törbe; mindig lógna cipőfűzőm, hajam kócos, ruhám rendezetlen lenne, magam csalnám, mondom.

nyitott vagyok, élvetem, tágra zárt, kortalan, elnevezett: klasszikus, antik, modern; nem zihálok az emeleten. A kulcslyukból szelíden távozom; ott se voltam, mert ott vagyok, minden élő és minden élettelen

vidéken testes, gyárakban erős és nehéz, teremben használt, viselős, ráérős, sietős, nem piperkőc, se nem szerény, színes rajtam át, színtelen lényem mián, görcsös és könnyű, nedves és száraz, nappali, éjjeli; lényegi, elenyésző, végzetes, megbocsátandó, kosárba hulló, remegő, fényeket megsűrű, átengedő, nincskedvű vámos, s néha látható: önmagamon átható.

De nem vagyok fontos, oktondi, látható, ficáncoló, fergetes, hangos, hangtalan ordító, néma, se semminek hordaléka; alak sem vagyok, se figura, se aritmetika, se geometria, és tér se vagyok, se idő, se súly.

Nem bennem, rajtam át a fény; a bánat, az öröm, mi engem nem ér. Nem őrzöm, s nem őrködöm. Néhase vágyok. Vágynom kinek, minek. Elsikló lég; benne kezdődöm, vagyok, s benn foglaltatok, nem tágulok, nem áradok.

Ez a legkevesebb. És ez, a legkevesebb vagyok. Vagyok, mi megfoghatatlan; alapot, életet vető. Árnyékként nem mondható, s átléphető.

Felséges felesleges helyett a helyében: pontatlanul itt s pontosan ott.